

[Grøndahl.]

vendige og upraktiske forskelligheder og samordne så mange forhold som muligt inden for alle grene af samfundslivet.

Det område, som det foreliggende lovforslag tager sigte på, fuldbyrdelse af straf m. v., hører jo ikke til dem, som den almindelige borger og vel heller ikke mange jurister har anledning til at gøre sig særlige tanker om til daglig. Men når problemerne som her lægges frem, forekommer det umiddelbart indlysende, at reformer som de foreslåede er et skridt i den rigtige retning; det er en administrativ forenkling og forbedring og et humant fremskridt.

Der er dog en enkelt ting, jeg vil henstille til overvejelse: kunne ministeren ikke tænke sig en noget enklere titel på lovforslaget? Det forekommer unødvendigt og upraktisk at nævne alle landene i titlen; hvorfor ikke slet og ret: „Lov om fælles nordisk samarbejde angående fuldbyrdelse af straf m. v.“? „Fælles nordisk“ har en god klang, og mon ikke de, der skal bruge og citere loven til daglig, ville foretrække en sådan forenkling?

Jeg har et par spørgsmål yderligere til den højtærede minister. Jeg ved godt, at den ærede ordfører for venstre og delvis også den ærede ordfører for det konservative folkeparti har været noget inde på disse spørgsmål, men jeg vil stille dem alligevel. Vil ordningen efter lovforslaget belaste den danske stat med udgifter, eller vil den kunne hvile i sig selv, idet det må antages, at lige så mange danske kommer til at afsone straf m. m. i de øvrige nordiske lande, som borgere fra de andre nordiske lande kommer til at afsone straf m. m. her i landet? Er der nogen grund til at frygte, at omsætningen af straf fra de øvrige nordiske lande til dansk straf vil bevirke en tilstrømning af afsonere her til landet? For i så tilfælde ville en formodet status quo jo ikke holde; det ville bevirke, at vi her i landet måtte udvide vort fængselsvæsen med de dermed forbundne omkostninger.

Med disse få bemærkninger kan jeg tilsige mit partis velvillige indstilling til lovforslaget, dog noget afhængigt af, om den højtærede justitsminister kan svare beroligende på mine spørgsmål. Så får man jo håbe, at de øvrige nordiske lande snarest vil gøre

alvor af at gennemføre de parallelle love, så den tilsigtede gensidighed ikke skal lade vente for længe på sig.

Justitsministeren (*Hans Hækkerup*): Jeg takker samtlige ærede ordførere for den tilslutning, de har givet lovforslaget.

Til det ærede medlem hr. Arup vil jeg gerne sige, at jeg er ikke enig med ham i det synspunkt, at den domfældte skal have en — må jeg bruge det udtryk — større ret til at bestemme, hvor afsoningen skal ske. Det ville direkte føre til, at vi herhjemme måtte indføre en ordning, vi ikke kender, og hvorefter den domfældte selv bestemte, hvor han vil afsone straffen. Det synspunkt må jeg principielt vende mig imod. Derimod vil jeg gerne understrege stærkt, at det er en selvfølge, at den domfældte får adgang til at ytre sig over for anklagemyndigheden, inden stilling tages til spørgsmålet om hans overførelse.

Det er også en selvfølge — det vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Thestrup — at anklagemyndigheden vil gøre den domfældte bekendt med den ret, han har efter § 19 til at gå til domstolene, hvis han finder afgørelsen forkert. Det er efter mit skøn ikke nødvendigt at have det stående i lovtæksten; det er så selvfølgelig, at han har retten til at ytre sig og retten til at blive gjort bekendt med, at han kan gå til domstolene.

Må jeg indskyde til det ærede medlem hr. Arup, at jeg var ikke medlem af det juridiske udvalg og har aldrig været det. Jeg har deltaget i forhandlinger med udvalget mange gange i min egenskab af justitsminister, men medlem har jeg aldrig været.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro, forstod jeg, var i og for sig enig med mig i mit principielle syn på spørgsmålet om afsoningsstedet og den ret, domfældte har, og jeg tror, det ærede medlem med nogen ret pegede på, at man kunne risikere, at de meget moderne svenske fængsler udøvede en vis tiltrækningskraft. Dette også til beroligelse for det ærede medlem hr. Grøndahl; det svenske fængselsvæsen er utvivlsomt mere moderne end det danske; man har også ofret flere penge derpå. Jeg kunne måske fristes til at sige, at undertiden synes jeg, de svenske fængsler næsten er for mo-